

Dvě upřímná vyznání

Penzionát slečny Twinkletonové čekalo krátké období ticha a klidu. Vánoční prázdniny byly za dveřmi. Co se kdysi, a není tomu tak dávno, nazývalo „pololetím“ – nazývala to tak dokonce i učená slečna Twinkletonová – a čemu se teď říkalo „semestr“ – neboť to zní vytríbeněji a více to připomíná vyšší vzdělání – to mělo skončit nazítří. U Jeptišek bylo už po několik dní patrné uvolnění disciplíny. V ložnicích se pořádaly slavnostní večere, při nichž se obložený jazyk porcoval nůžkami a posílal kolem na kulmě určené ke kadeření vlasů. Podobně se rozdávaly porce marmelády – na servisu vyrobeném z papírových natáček do vlasů. Prvosenkové víno se pilo plnými doušky z baňaté odměrky, z níž denně brala posilující kapky malá Rickittsová (mladší žákyně slabé tělesné konstituce). Služebné se podplácely různými zbytky stuh a rozličnými páry bot, víceméně sešlapaných, aby nikde nehlásily drobtý v posteli. Při těchto slavnostních příležitostech se nosily velice vzdušné kostýmy a odvážná slečna Ferdinandová překvapila sešlou společnost bujarým sólem na hřeben, které skončilo, až když ji dvě popravčí s rozpuštěnými vlasy přidusily jejím vlastním polštářem.

Avšak nejen tato činnost byla známkou všeobecného uvolnění. V ložnicích (kde jindy byly vzácností) se objevily krabice a začalo se balit a balit, bez ohledu na to, že balíky neodpovídaly rozměrům balených věcí. Přítomným se dostalo štědré nadílky ve formě zbytků nočních krémů a pomád, ba i vlasničků. Pod podmínkou nejprísnejší mlčenlivosti se vzájemně sdělovaly důvěrné zprávy o zlatém mladíkovi Anglie, jehož návštěva se očekávala poprvé „doma“. Slečna Gigglesová (postrádající jemnocit)

se dokonce netajila tím, že co jí se týče, bude za prokázání takové pocty na toho zlatého mladíka dělat obličej. Avšak tato mladá dáma byla přehlasována obrovskou většinou.

Poslední večer před prázdninami bylo pokaždé proklamováno, že je věci cti nejít spát a všemožnými způsoby vyvolávat duchy. Tahle dohoda nikdy nebyla dodržena, všechny mladé dámy šly spát velmi brzo a vstaly velmi časně.

Závěrečný ceremoniál se konal ve dvanáct hodin toho dne, kdy se všechny rozjížděly. Slečna Twinkletonová za pomoci paní Tisherové pořádala ve svém bytě (glóbusy už byly přikryty hnědým lněným plátnem) SALON, kdy se na stole objevily sklenky s bílým vínem a talíře s nakrájeným hrníčkovým koláčem. Slečna Twinkletonová při této příležitosti řekla: „Dámy, uběhl další rok a přivedl nás opět k onomu svátečnímu období, v němž nejzákladnější city naší povahy ukrývané v našich –“ slečna Twinkletonová rok co rok už už dodala „prsou“, ale rok co rok se před tímto výrazem v poslední chvíli zarazila a nahradila jej „srdcích“. Srdcích, našich srdcích. Ehm! Tedy opět další rok, dámy, nás přivedl k přestávce v našem studiu – doufejme, že jsme v něm dosáhly velikého pokroku – a jako námořník na svém korábu, válečník ve stanu, zajatec v hladomorně, cestovatel v nejrůznějších povozech, i my toužíme po domově. Hodí se na tuto příležitost úvodní slova působivé tragédie pana Addisona:

Svítá, je zataženo, jitro se sklání
a zahaleno mraky přináší den,
ten velký, významný den – ?

Nikoli. Od horizontu k zenitu samá *couleur de rose*, neboť vše je prodchnuto pomyslením na naše příbuzné a přátele. Kéž shle-

dáme, že prosperují, jak jsme očekávaly, kéž oni shledají, že my prosperujeme, jak oni očekávali! Dámy, my si teď ve vzájemné lásce popřejeme jedna druhé všechno dobré a hodně štěstí po celou dobu, co se nevidíme. A až nadejde čas k obnovení těch činností, které (to už neposlouchal nikdo) činností, které, činností, které, – pak mějmež stále na paměti, co řekl onen spartánský generál slovy příliš otřelými, aby zde byla zopakována, v bitvě, již je zbytečno specifikovat.“

Služebné tohoto zařízení ve svátečních čepečkách chodily s podnosy a mladé dámy usrkávaly a drobily a objednané kočáry začaly ucpávat ulici. Pak se přiblížila doba odjezdu, slečna Twinkletonová políbila každou mladou dámu na tvář a svěčila jí nesmírně vzletný dopis adresovaný nejbližší zákonné bytosti, v rohu s dodatkem „V hluboké úctě M. Twinkletonová“. Tento úřední dopis předávala způsobem, jako by neměl vůbec nic společného s finanční pohledávkou, nýbrž obsahoval jakési delikátní radostné překvapení.

Rosa už zažila takové rozprchnutí dívek tolikrát a tak málo toho věděla o jiném domově, že jí celkem nevadilo zůstat, kde je, a tentokrát jí to nevadilo vůbec, protože tu zůstala se svou nejlepší přítelkyní. Přitom ovšem její nejnovější přítelkyně nebyla informována o věci, které měla Rosa plnou hlavu. Helena Landlessová, jež se účastnila bratrova přiznání o Rose a s panem Crisparklem se zavázala k naprostému mlčení, se totiž vyhýbala jakékoli zmínce o Edwinu Droodovi. Proč tomu tak je, to bylo pro Rosu záhadou, ale vytušila to naprosto jasně. Nebýt toho, mohla se Heleně svěřit a aspoň částečně zbavit svou zmatenou dušičku nerozhodnosti a pochyb. Za daných okolností neměla žádnou takovou vrbu, mohla jen sama přemýšlet o svých problémech a čím dál víc si lámat hlavu, proč se Helena Edwinovu jménu vyhýbá i nadále, když ví – tolik jí Helena řekla –, že mezi těmi

dvěma mladíky se má obnovit plné porozumění, jen co Edwin zas přijede.

Byl by to hezký obrázek, kdyby někdo namaloval, jak spousta hezkých děvčat líbá Rosu na studeném zápraží U Jeptišek a jak to slunné stvoření vykukuje z vchodu (neuvědomujíc si zlo-

myslné obličej vytesané na chrličích a domovních štítech vyku-
kující na ni) a mává na rozloučenou odjíždějícím kočárům, jako
by byla duchem rozpuku mládí, věrným tomuto opuštěnému
domu, aby v něm udržoval teplo a jas. Chraplavá Hlavní třída se
rozezněla hudbou stříbrných hlásků, které volaly: „Sbohem, Pou-
pátko, sbohem, drahoušku!“ a figurína otce pana Sapseaho nad
protějším vchodem jako by hlásala lidstvu: „Pánové, prokažte mi
tu čest a věnujte pozornost těmto několika rozkošným kouskům,
které tu ještě zbyly, a učinite nabídku s odvahou hodnou takové
příležitosti!“ Pak ta seriózní usedlá ulice, na pár prchavých chvil
proti své vůli jiskřící mládím a plná života, znovu osiřela a Clois-
terham byl opět sám sebou.

Jestliže Rosa očekávala ve svém pokojíku příchod Edwina
Drooda s těžkým srdcem, ani Edwinovi nebylo lehké. Ačkoli cíle-
vědomost zdaleka nebyla tak silnou stránkou jeho osobnosti, jako
tomu bylo u té téměř ještě dětské krásy, korunované v penzio-
nátu slečny Twinkletonové na královnu víl, měl Edwin svědomí,
a to pan Grewgious popíchl. Vytrvalé přesvědčování tohoto gen-
tlemana, co je v Edwinově situaci správné a co ne, se nedalo od-
být ani pousmáním, ani zlostným pohledem. Stejně by se toho ne-
zbavil. Nebýt té večere ve Staple Innu a prstenu v náprsní kapse
kabátu, doplul by ke svatebnímu dni bez vážnějšího zamyšlení,
s neurčitou vírou, že všechno dobře dopadne, dá-li se tomu volný
průběh. To vážné připomenutí, zač je odpovědný živým i mrtvým,
ho přivedlo na rozcestí. Buď musí dát prsten Rose, nebo ho musí
vrátit. Jakmile se Edwinův prostor pro jednání takto zúžil, s podí-
vem vyšlo najevo, že začal o Rosiných požadavcích vůči sobě uva-
žovat mnohem méně sobecky než dřív, a najednou si sám sebou
byl mnohem méně jist než v dřívějších bezstarostných dnech.

„Budu se řídit tím, co Rosa řekne, a podle toho, jak spolu
budeme vycházet,“ dospěl k rozhodnutí cestou z domu Nad

Bránou k penzionátu U Jeptišek. „Ať už to dopadne, jak chce, budu pamatovat na jeho slova a pokusím se dostát slibu živým i mrtvým.“

Rosa byla oblečená na vycházku. Očekávala ho. Byl jasný mrazivý den a slečna Twinkletonová už pobyt na čerstvém vzduchu laskavě povolila. Tak se stalo, že spolu odešli dřív, než slečna Twinkletonová nebo její zastupující velekněžka paní Tisheřová mohly přinést alespoň část obvyklé oběti na oltář slušného chování.

„Milý Eddy,“ řekla Rosa, když zahruli z Hlavní třídy do klidnějších uliček v sousedství katedrály a řeky, „chci ti říct něco opravdu vážného. Přemýšlím o tom už moc, moc dlouho.“

„Já s tebou chci také vážně promluvit, Roso. Vážně a upřímně.“

„Děkuji ti, Eddy. A nebudeš se zlobit, když začnu já, že ne? Nebudeš si myslet, že mluvím jen za sebe, když začnu jako první? To by nebylo šlechetné, nemyslíš? A já vím, že ty jsi šlechetný.“

Odpověděl jí: „Doufám, že k tobě nejsem nešlechetný, Roso.“ Už jí neřekl Pussy. Už nikdy víc.

„A nemusím se bát,“ pokračovala Rosa, „že se budeme hádat, že ne? Protože Eddy,“ tiskla mu rukou paži, „my máme tolik důvodů, abychom k sobě byli shovívaví!“

„Budeme, Roso.“

„Ty jsi tak hodný! Eddy, buďme stateční. Buďme si ode dneška bratrem a sestrou.“

„Nikdy manželem a manželkou?“

„Nikdy!“

Chvilí žádný z nich nepromluvil. Po odmlce s jistým přemáháním řekl Edwin:

„Já samozřejmě vím, že jsme na to oba už delší dobu mysleli, Roso, a čest mi velí otevřeně se přiznat, že ty toho nejsi příčinou.“